

Robert Vannoy , Powtórzonego Prawa, Wykład 5A

© 2011, Dr Robert Vannoy , Dr Perry Phillips i Ted Hildebrandt

Różni pisarze i stanowiska dotyczące daty Powtórzonego

Prawa Tennant i Deut. 17 postanowień dotyczących przyszłego króla – Deut. 500 p.n.e

W Księdze Powtórzonego Prawa 17:14 i po niej jest napisane: „Kiedy wejdiesz do ziemi, którą daje ci Pan, Bóg twój, weźmiesz ją w posiadanie i osiedlisz się w niej, a powiesz: «Ustawmy nad sobą króla jak wszystkie narody» wokół nas”, pamiętajcie, aby ustanowić nad sobą króla, którego wybierze Pan, Bóg wasz. Musi pochodzić z twoich braci”... Królowi nie wolno nabywać zbyt dużej liczby koni”... werset 16. Werset 17: „Nie wolno mu rozmnażać żon”. Werset 18: „Sporządzi dla siebie odpis Prawa”. tzn. naucz się prawa i żyj według niego.

H. Tennant mówi: „ Rozdział 17 nie mógł zostać napisany, gdy na tronie zasiadał król. Ale tylko wtedy, gdy istniało prawdopodobieństwo, że ktoś zostanie wybrany i trzeba było nalegać, aby pewnych rzeczy przestrzegać”. Ktoś nie napisałby czegoś takiego jak rozdział 17, gdyby król już tam był. Zatem, mówi, trzeba znaleźć czas, kiedy nie ma króla, ale istnieje prawdopodobieństwo, że ktoś zostanie wybrany lub wybrany. Co ciekawe, jednym z wymagań króla jest to, że musi być Izraelitą. Werset 15: „Ustawcie nad sobą króla, którego wybierze Pan, Bóg wasz. Musi być spośród twoich braci. Nie stawiajcie nad sobą cudzoziemca, który nie jest bratem Izraelitą”. Cóż, kiedy miałyby miejsce taka sytuacja, kiedy w ogóle pojawiłaby się myśl o ustanowieniu króla nad ludem Izraela, który mógłby nie być rodowitym Izraelitą. Musisz pomyśleć o czasie lub jednej sytuacji, która to wyjaśnia. Oczywiście myślę, że od razu można postawić pytanie: dlaczego nie przenieść się do czasów przedmonarchicznych, wkrótce po wyjściu z Egiptu, kiedy ludność była mieszana? W każdym razie mamy tu człowieka z roku 1920, który zamiast wracać do Mojżesza, próbuje popchnąć Księgę Powtórzonego Prawa w innym kierunku. Pisz książkę i rozwija teorię, która to potwierdza.

B. Holscher – Powt. Napisano ok. 500 p.n.e

Inna nazwa, Holscher, w 1922 roku miała podobne pomysły do Tennanta. Postanowił udowodnić, że księga Powtórzonego Prawa nie ma żadnego związku z księgą prawa Jozjasza, choć powstała co najmniej 100 lat po czasach Jozjasza. Więc znów jesteś w okolicach 500-tych. Mówi: „Żądanie jednego sanktuarium w czasach przed wygnaniem byłoby przejawem niepraktycznego idealizmu”. Teraz zakłada, że Księga Powtórzonego Prawa wymaga centralnego sanktuarium, co w czasach przed wygnaniem byłoby „niepraktycznym idealizmem”. Mówi: „Jak cała ludność kraju mogła podróżować do Jerozolimy na cały tydzień w czasie święta, zostawiając zwierzęta gospodarskie samym sobie?” Żądanie centralizacji kultu, a następnie umieszczenie 12 rozdziału Powtórzonego Prawa w okresie przed wygnaniem było po prostu niepraktyczne. Mówi, że „Powtórzonego Prawa nie było programem reform, ale pobożnym życzeniem nierealistycznych marzycieli po wygnaniu”. To nie jest coś, co kiedykolwiek było i kiedykolwiek mogło być. Uważał więc, że został napisany prawdopodobnie około 500 roku p.n.e. przez kapłanów w Jerozolimie. Jest to zupełnie inne tło niż Wellhausen, ponieważ, co ciekawe, Wellhausen uważał, że Księga Powtórzonego Prawa ma prorocze tło, a nie kapłańskie, oraz że motywy i idee, które można znaleźć w Powtórzonego Prawa, są wynikiem wpływu proroczego, a nie kapłańskiego. Zatem Holscher umieszcza go w czasach po wygnaniu, twierdząc, że był niepraktyczny w czasach wcześniejszych i został opracowany pod wpływem wpływów kapłańskich.

2. Wyzwania rzucone klasycznemu stanowisku Wellhausena: Zwolennicy daty wcześniejszej niż 621 p.n.e., ale późniejszej niż początek monarchii W porządku, po drugie : Wyzwania rzucone klasycznemu stanowisku Wellhausena: „Zwolennicy daty wcześniejszej niż 621 p.n.e., ale późniejszej niż początek monarchii.” Innymi słowy, wcześniej niż w roku 621, ale nie sięgając czasów Mojżesza. Jest tu kilka nazwisk: H. Ewald zmarł w 1876 r. Twierdził, że Księga Powtórzonego Prawa została napisana za panowania Manassesza. Za Manassesem szedł Amon, a za Amonem Jozjasz. Cofacie się więc nie znacząco, ale o trzech królów wcześniej, za panowania Manassesza. G. Westphal w 1910 r. w swoim *Prawie i prorocy* argumentował, że Księga Powtórzonego Prawa

zainspirowała reformację na wzór tej nakreślonej przez Ezechiasza. Teraz Ezechiasz był królem przed Manassesem , więc cofnij innego króla. Co stało za reformacją Ezechiasza? Cóż, Księga Powtórzonego Prawa musiała być obecna w czasach Ezechiasza.

Oestreichera

Następnie Th. Oestreichera w 1923 roku w swoim *Das Deuteronomische Grundgesetz* opowiadał się za datą wcześniejszą niż Ezechiasz, być może już w X wieku lub gdzieś w latach 900-tych. Zbliżamy się do początku okresu podzielonego królestwa. Oestreicher odrzucił pogląd, jakoby reformacja Jozjasza lub Księga Powtórzonego Prawa wymagały centralizacji kultu. Taka była podstawowa teza Wellhausena, który stwierdził, że zarówno reformacja Jozjasza, jak i Księga Powtórzonego Prawa wymagały centralizacji kultu. Oestreicher odrzuca ten pomysł. Dwa terminy, których użył Oestreicher , stały się dość dobrze znane w dyskusjach wokół Księgi Powtórzonego Prawa. Jego zdaniem reformę Jozjasza potwierdziło *kult- reinheit* – to niemieckie słowo. *Kult* jest taki sam, jak nasze angielskie słowo oznaczające „kult”. *Reinheit* to czystość. Dotyczy to zatem czystości kultowej lub czystości kultu. Księga Powtórzonego Prawa dotyczyła *kult- reinheit* , a nie *kulteinheit* . *Einheit* jest jednością , ale nie jednością kultową w kategoriach centralizacji kultu. Innymi słowy, jego pogląd był taki, że reforma Jozjasza skupiała się bardziej na czystości kultu niż na jedności kultu w centralnym sanktuarium. Wskazuje, że Jozjasz rozpoczął reformację z własnej inicjatywy kilka lat przed odnalezieniem Księgi Prawa. Zatem nawet jeśli dojdiesz do wniosku, że tą Księgą Prawa była Księga Powtórzonego Prawa, co może być prawdą, odkrycie tej Księgi Prawa nie zapoczątkowało reformy, ale dało nowy impuls reformie, która już się rozpoczęła. Zatem w pewnym sensie kwestionował pogląd Wellhausena na utożsamianie tej Księgi Praw z Księgą Powtórzonego Prawa i kwestionował pogląd Wellhausena, jakoby księga ta nawoływała do centralizacji kultu i nauczała, że samo Księga Powtórzonego Prawa pochodziła ze znacznie wcześniejszych czasów i że Księga Powtórzonego Prawa w żadnym rozstrzygającym sensie nie wymagała centralizacja kultu. Podkreślił czystość, a nie jedność czy centralizację kultu.

Myślę, że Oestricher próbuje poważnie potraktować reformację Jozjasza i analizuje jej konsekwencje, a nawet do pewnego stopnia poważnie podchodzi do Powtórzonego Prawa. Ale nadal prawdopodobnie uważa, że różnica między, powiedzmy, Kodeksem Przymierza, Kodeksem Powtórzonego Prawa i Kodeksem Kapłańskim wymaga wyjaśnienia innego niż to, że był to Mojżesz.

Welch D. Adam C. Welch ma dwie książki , jedną z 1924 r. i drugą z 1932 r. Książka z 1924 r. brzmiała „*Kodeks Powtórzonego Prawa: Nowa Teoria Pochodzenia*”. Książka z 1932 r. nosiła tytuł „*Powtórzonego Prawa: Ramy Kodeksu*” . Doszedł niemal niezależnie do tego samego wniosku co Oestreicher w sprawie centralizacji kultu. Innymi słowy, nie uważał, że podstawową tezę Powtórzonego Prawa była centralizacja kultu. Jednak jego rozumowanie było zupełnie inne, mimo że doszedł do tego samego wniosku. Uważał, że Powtórzonego Prawa 12:1-7, które jest jednym z kluczowych fragmentów na temat centralizacji, zostało dodane później. Będziemy więc musieli w końcu spojrzeć na Powtórzonego Prawa 12:1-7, aby przemyśleć tę kwestię. Czy wymaga centralizacji kultu, czy też nie. Na tym opiera się teoria Wellhausena. Welch twierdzi, że cała Księga Powtórzonego Prawa nie podkreśla tego, ale być może 12:1-7 tak; ale to dlatego, że był to późniejszy dodatek i uważał, że w książce położono nacisk na charakter miejsc kultu, a nie na ich liczbę. Skupiono się na czystości kultowej, a nie na jedności kultowej. Doszedł do wniosku, że księga zawiera materiały pochodzące z północnego Izraela od czasów Samuela. Więc wracamy wcześniej; widzicie, czasy Samuela są przedmonarchiczne. Zawiera materiał, który sięga tak daleko, ale obecna forma, którą mamy, pochodzi nie wcześniej niż z VIII wieku p.n.e. Innymi słowy, cofa go o kolejny wiek przed Jozjaszem, ale nie dalej. To był okres rozwoju, kiedy forma rozwinęła się do tego, co mamy teraz.

Von Rad Na koniec Gerhard von Rad, który wykonał ogromną pracę z Księgą Powtórzonego Prawa, a także , oczywiście, z wieloma innymi dziedzinami studiów nad Starym Testamentem. Von Rad jest jednym z najbardziej wpływowych współczesnych badaczy Starego Testamentu. Zmarł zaledwie kilka lat temu, więc już nie żyje , ale

większość jego prac jest nadal czytana i obecnie wywiera ogromny wpływ. Wspomnę o trzech jego dziełach, które bezpośrednio dotyczyły Księgi Powtórzonego Prawa. Najpierw artykuł zatytułowany „Problem Heksateuchu” napisany w 1938 r. Jest on dostępny w tłumaczeniu na język angielski w książce „*Problem Heksateuchu i inne eseje*”. Jego druga książka, *Studies in Deuteronomy*, ukazała się obecnie w miękkiej oprawie, w tłumaczeniu na język angielski w 1963 r. Pierwotnie została opublikowana w 1948 r. A następnie w języku niemieckim w 1954 r. i w tłumaczeniu na język angielski w 1966 r. co jest w istocie swego rodzaju charakterystycznym odejściem od tradycji metodologii krytyki literackiej, polegało na podejściu do księgi od strony metody krytycznej wobec formy, a tym, co przykuło jego uwagę w odniesieniu do Księgi Powtórzonego Prawa, była jej struktura – całkowita struktura dzieła książka jako całość. Wracając do swojego artykułu „Problem Heksateuchu” z 1938 r., strony 26 i 27, mówi to (jest to bardzo interesujące): „Możemy pominąć wiele trudności podnoszonych obecnie przez Powtórzonego Prawa i ograniczyć się do kwestia, która prawie nie została poruszona przez uczonych, pomimo wszystkich kontrowersji wokół charakteru tej książki. Co możemy powiedzieć o formie Księgi Powtórzonego Prawa z jej niezwykle następstwem nauk, praw i tak dalej? Nawet gdybyśmy uważali, że Księga Powtórzonego Prawa w obecnej formie pochodzi prosto z biurka teologa, nie przeszkodziłoby to nam zadać sobie pytanie, do jakiego gatunku należy. [Gatunek to forma literacka – całkowita struktura książki]. To po prostu cofa kwestię i zmusza nas do przyjrzenia się historii i rozwojowi formy materiału, którym posługiwał się teolog Deuteronomii. Nie można przyjąć założenia, że ci ludzie stworzyli *ad hoc* niezwykle formę literacką”.

Dla von Rada najważniejsza jest całkowita struktura książki. Patrzy na to z punktu widzenia rodzaju gatunku, jaki tu występuje, jakie jest jego pochodzenie i jakie ma to konsekwencje dla wiary. Skąd to pochodzi? Mówi: „Można wybaczyć wyobrażenie sobie pisarza Powtórzonego Prawa, który pojawia się z różnorodnością form, w które można wlać nową treść i wykorzystuje najbardziej użyteczną kombinację różnych elementów, które dają wyraz tym szczególnym akcentom teologicznym. Oczywiście z punktu widzenia krytyki formy nikt nie zaakceptowałby takiego argumentu na rzecz

Powtórzonego Prawa. Wyklucza to uznanie faktu [co jest w studiach Deuteronomii czymś zupełnie nowym w tym momencie z krytycznego stanowiska], że Księga Powtórzonego Prawa stanowi w formie organiczną całość”. Inaczej mówiąc, von Rad zaczyna mówić o jedności książki – stanowi ona organiczną całość. Za pomocą kryteriów literackich możemy rozróżnić dowolną liczbę różnych warstw i narostów (innymi słowy, krytyka literacka służy do określenia poziomów materiału, materiału wcześniejszego, materiału późniejszego) , ale pod względem formy różne składniki tworzą niepodzielną jedność. W związku z tym nieuchronnie pojawia się pytanie dotyczące pochodzenia i celu formy Księgi Powtórzonego Prawa w jej obecnej postaci”. Następnie mówi: „Formy dają nam jedność”. Argument ten został napisany w 1938 roku.

Von Rad mówi, że Księga Powtórzonego Prawa dzieli się na cztery części. Pozwólcie, że przedstawię wam jego cztery sekcje: 1. Historyczna prezentacja wydarzeń na Synaju i materiał paranetyczny z tym wydarzeniem związany. Materiał paranetyczny związany z wydarzeniem to materiał powiązany z wydarzeniem, który ma charakter nawoływania, głoszenia lub nauczania. To jest Powtórzonego Prawa 1-11; jest to historyczne podsumowanie wydarzeń na Synaju i materiał paranetyczny z nimi związany. 2. Lektura Prawa, Powtórzonego Prawa 12-26. Tutaj znajdziesz cały materiał prawny. 3. Zapieczętowanie przymierza; Powtórzonego Prawa 26:16-19. Następnie 4, Błogosławieństwo i przekleństwo , rozdziały 27 i następne. A więc cztery oddzielne sekcje, jeśli chodzi o książkę. Przyznaje, że książka tworzy organiczną całość.

Rozpoznaje jego strukturę i formę. Jaka sytuacja życiowa mogła wytworzyć taką formę? Skąd to pochodzi? Jakie jest wyjaśnienie tej niezwyklej formy znalezionej w tej książce? Mówi, że nie jest to *doraźne* dzieło jakiejś sekty Deuteronomii. Musi być w tym coś więcej. Chce więc wycofać się i znaleźć wyjaśnienie dla tego formularza. W swoim komentarzu, który jest znacznie późniejszy niż „Problem Heksateuchu” z 1938 r., *Studia nad Powtórzonego Prawa* z początku lat pięćdziesiątych i komentarz do Powtórzonego Prawa z 1964 r., na stronie 4, stwierdza, co następuje: „Powtórzonego Prawa ukazuje niezwyklej układ. Przeważnie hortatorskie przesłanie do ludzi, [to jest funkcja paranetyczna] głoszenie i wyjaśnianie ludziom. Ta część prawa kończy się w Księdze

Powtórzonego Prawa 26:16-19 wraz ze sformułowaniem przymierza. Następnie następuje ogłoszenie błogosławieństwa i przekleństwa. [To jest czteroczęściowa struktura.] Taki układ nie wynika ze względów literackich. W przeciwieństwie ; musimy przypuszczać, że Powtórzonego Prawa podąża tu za tradycyjnym wzorcem kultowym, prawdopodobnie z powrotem do liturgii kultowego święta”. To jest jego podstawowa idea. Wyjaśnienie formy można znaleźć w liturgii kultowej, która istniała w Izraelu. Forma tej kultowej liturgii została przyjęta tutaj, w Księdze Powtórzonego Prawa.

Mówi więc na dole strony 12: „Zadowolamy się stwierdzeniem, że Księga Powtórzonego Prawa przedstawia się nam jako mozaika niezliczonych , niezwykle różnorodnych kawałków tradycyjnego materiału. Istnieje wiele różnych rodzajów materiału, pochodzącego z różnych czasów. Nie oznacza to jednak, że książka musi cechować się dyskretną jednością formy”.

Obecnie von Rad postrzega książkę jako produkt końcowy długiego procesu rozwoju. Uważa, że jego struktura stanowi dowód na to, że pochodzenie tego materiału można znaleźć w festiwalu odnowienia przymierza odbywającym się okresowo w Sychem w czasach przedmonarchicznych. Sychem to miasto na północy Izraela, w którym odbyła się ceremonia odnowienia przymierza. Znajduje się to w rozdziale Jozuego 24, kiedy Izrael wszedł do ziemi pod rządami Jozuego. Udali się więc do Sychem i przysięgali wierność Panu. Nazywa te elementy przymierza jako mające swoje korzenie w tym miejscu, czyli sanktuarium. Elementy te zostały tam zachowane i były przekazywane przez wszystkie dni izraelskiej okupacji tej ziemi, a następnie rozszerzane, aż ostatecznie otrzymacie materiał z sanktuarium Sychem zachowanego dla nas w Księdze Powtórzonego Prawa.

Jaki jest zatem związek pośredni między tym, co mamy teraz, a pierwotną ceremonią? Kto zachował i opracował ten stary materiał kultowy? Mówi, że „ w obecnej formie Powtórzonego Prawa należy przypisywać Lewitom, kapłanom, którzy nauczali prawa w okresie monarchicznym”. Zatem jego teoria Lewitów naprawdę łączy się z materiałem kultowym i liturgią w sanktuarium Sychem oraz została przekazana i nauczana ludziom w Izraelu. Lewici byli odpowiedzialni za Księgę Powtórzonego Prawa

w jej obecnej postaci. W swoim komentarzu jego wnioski dotyczące datowania znajdują się na stronie 26. Po omówieniu idei kultowego pochodzenia i liturgii w Sychem oraz przekazu i głoszenia Lewitów w drodze długiego, złożonego procesu, mówi: „Jeśli uwzględni się oba te względy, wówczas założymy, że jedno ze świątyń w północnym Izraelu, Sychem lub Betel, było miejscem pochodzenia Powtórnego Prawa na wieki przed rokiem 621. Nie ma wystarczających powodów, aby cofać się dalej”. Inaczej mówiąc, mówiąc „wieki przed 621 rokiem”, cofnął się nieco od stanowiska Grafa-Wellhausena, jeśli chodzi o formę i czas powstania książki. Jednakże prześledziłby poprzednik tej ostatecznej formy na przestrzeni długiego okresu rozwoju, sięgając dawnych czasów okupacji Izraela; nie do Mojżesza, ale do początków wejścia do ziemi Kanaan. Łączy je ze świątynią Sychem.

Omówiłem nieco bardziej szczegółowo kwestię von Rad, ponieważ chcemy później wrócić do von Rad w związku z innymi sprawami. Jednak na razie wydaje mi się oczywiste, że postrzega on książkę jako jedność. Strukturę całości widział w 1938 r. i ponownie w 1964 r., jednak wniosek, jaki wyciąga z tej formy, wiąże z datą, którą umieszcza u Lewitów, którzy są odpowiedzialni za nadanie jej obecnej formy. Nie uznaje pochodzenia formy traktatu za istotnego dla wczesnej daty powstania księgi.

3. Przedmonarchiczny, ale niemozaikowy W porządku, po trzecie, oczywiście von Rad ma datę wcześniejszą niż 621, ale postmonarchiczną. Istnieje trzecia kategoria: przedmonarchiczna, ale niemozaikowa. Jest dwóch mężczyzn, którzy opowiadają się za tym stanowiskiem. Pierwsza książka Edwarda Robertsona z 1950 r. *Problem Starego Testamentu*. Mówi, że Hebrajczycy wkroczyli do Palestyny, tworząc zbiór praw, na który składało się Dziesięć Przykazań i być może Księga Przymierza. Pomiedzy osiedleniem się a powstaniem monarchii Izrael uległ decentralizacji i rozpadł się na wiele różnych obszarów i stowarzyszeń religijnych, każdy z własnym sanktuarium. W okolicy znajdowało się wiele sanktuariów, w których rozwinęły się odmienne, choć powiązane tradycje. Innymi słowy, po podboju i osadnictwie powstało wiele izolowanych, niezależnych tradycji rozwijających się w różnych sanktuariach. Kiedy naród ponownie

zjednoczył się pod rządami króla, konieczne było doprowadzenie do jedności religijnej. Mamy więc ludzi od podboju około 1400 do 1200 roku p.n.e., w zależności od tego, jak datować Exodus, mamy trzy lub cztery stulecia rozwoju. To długi okres czasu.

Wraz ze wzrostem władzy królewskiej pojawiła się potrzeba zjednoczenia. W tym celu pod kierunkiem Samuela przygotowano streszczenie ustawodawstwa obejmujące kodyfikację kodeksów prawnych sanktuariów, a kodeksem tym była Księga Powtórzonego Prawa. Tak więc w czasach Samuela wszystkie różnorodne materiały były w jakiejś formie dopasowane do siebie i była to standardowa księga prawna dotycząca centralizacji pod władzą królewską. Robertson zaakceptowałby fakt, że Księga Powtórzonego Prawa 12 wzywa do centralizacji kultu, zatem jedność pod rządami króla uczyniła centralizację możliwą i pożądaną. Dlatego też zakłada, że Księga Powtórzonego Prawa ma swój początek w tego rodzaju procesie w czasach Samuela.

Innym człowiekiem był R. Brinker, który w 1946 roku napisał „*Wpływ sanktuariów we wczesnym Izraelu*”. Zajmuje stanowisko bardzo podobne do Robertsona. Różnica między Brinkerem i Robertsonem polega na tym, że twierdzi on, że centralizacja nie jest w centrum uwagi; zamiast centralizacji chodziło o oczyszczenie. Ale nadal datuje to miejsce na okres poprzedzający monarchię, prawdopodobnie na czasy Samuela.

4. Data Mojżeszowa Czwartym punktem będzie „Data Mojżeszowa”. Podam ci tylko nazwiska kilku mężczyzn, którzy utrzymują wczesną datę. W całej historii nie było czasu bez niektórych przedstawicieli daty Mojżeszowej. To prowadzi nas bezpośrednio do punktu „Zwolennicy daty Mojżeszowej z Księgi Powtórzonego Prawa”, który jest wówczas numerem 4 pod nagłówkiem dotyczącym daty Mojżeszowej. Teraz wszystko, co chcę tutaj zrobić – zamiast wdawać się w tym miejscu w szczegóły czy linie argumentacji – to wspomnieć o pewnych osobach, które od czasów Wellhausena, biorąc pod uwagę wszystkie jego argumenty, mimo wszystko utrzymywały i utrzymywały na temat mojżeszowego pochodzenia Księgi Powtórzonego Prawa, tak jak Biblia przedstawia księgę, która ma być. Kilku mężczyzn: James Orr, 1906, *Problem Starego Testamentu*. To sięga początków XX wieku. H. M. Wiener, 1920, w *The Main Problem of*

Deuteronomy to tytuł jego opracowania. OT Allis, niewątpliwie jest wam znany, *The Five Books of Moses*, 1943. EJ Young, *Wprowadzenie do Starego Testamentu*, 1949, wydanie drugie 1960. W Holandii niejaki J. Ridderbos napisał dwutomowy komentarz do Powtórzonego Prawa w latach 1950-51 w języku niderlandzkim. A także GC Aalders w swoim wstępie, także w języku niderlandzkim, czyli w roku 1953.

A ostatnio RK Harrison's, *Wprowadzenie do Starego Testamentu*. Jest to obszerna księga, którą znacie, opublikowana w 1969 roku. Chciałbym podkreślić, że jej wprowadzenie jest dobrym przeglądem Księgi Powtórzonego Prawa. Opowiada się za autorstwem Mojżesza. Wprowadzenie dotyczy kluczowych problemów: daty i autorstwa, tego typu rzeczy.

Mam tu na myśli to, że pomimo całej tej debaty, w której usiłowano przesunąć tę kwestię na później lub wcześniej, ale mimo całej tej niemozaikowej polityki, która trwała od czasów Wellhausena, istnieje tradycja, w której bardzo odpowiedzialni przedstawiciele przez cały czas którzy opowiadali się za mojżeszowym pochodzeniem księgi i bronili tego poglądu. Obecnie, oczywiście, rozwinęły się pewne nowe kierunki podejścia, które moim zdaniem zdecydowanie wspierają tradycyjne stanowisko, które było przez cały czas utrzymywane.

II. Struktura i zakres literacki księgi oraz ich implikacje historyczne

A. Integralność strukturalna księgi była często kwestionowana

To prowadzi nas do cyfry rzymskiej II w naszym zarysie. Cyfrą rzymską I było „Autorstwo i data: przegląd źródeł krytycznych”. Cyfrą rzymską II to „Struktura literacka i zakres księgi oraz ich implikacje historyczne”. Odpowiedź: Często kwestionowano strukturalną integralność księgi”. Zauważyliśmy to już przy omawianiu poglądów krytycznych. Wracając do Wellhausen, stwierdził, że pierwotny rdzeń stanowi jedność, ale oczywiście jest już późno. Rdzeń, rozdziały 12-26, stanowi jedność, ale to, co następuje po rozdziale 26 i co poprzedza rozdział 12, uważał za dodatki wtórne. Zatem integralność strukturalna książki począwszy od Wellhausen została poważnie

zakwestionowana.

GE Wright i M. Noth

Do jednego z problemów związanych z integralnością strukturalną wrócimy później, ale w tym miejscu pozwolę sobie wspomnieć. Często mówi się, że książka ma dwa wstępy: rozdziały 1-4 stanowią jedno wprowadzenie, a rozdziały 5-11 stanowią drugie wprowadzenie. G. Ernest Wright ma komentarz do „Powtórzonego Prawa” w serii *Interpreter's Bible Commentary* ; prawdopodobnie jesteś z tym zaznajomiony. Jest to dobry współczesny przedstawiciel krytycznych komentarzy biblijnych; krytyczny w sensie negatywnej krytyki. Wright mówi o tych dwóch wstępach: „Żadne nie potrzebuje drugiego; wydają się niezależne od siebie.” Kiedy więc przyjrzymy się strukturze książki, zauważymy, że zawiera ona dwa wstępy, które są ze sobą luźno powiązane. Jak je wyjaśnisz?

Naprawdę podziela pogląd Martina Notha , który wpadł na bardzo złożony pomysł, który nazwał „Księgą Historii Deuteronomii”, będącym dziełem jakiegoś historyka Deuteronomii z czasów wygnania lub po wygnaniu. Kto napisał to dzieło historyczne z Księgi Powtórzonego Prawa, które, jak powiedział, rozciągało się od Księgi Powtórzonego Prawa do 2 Księgi Królewskiej. Innymi słowy: Powtórzonego Prawa, Jozuego, Sędziów, 1 i 2 Samuela oraz 1 i 2 Królów. Macie tam jedność. Jest to książka historyczna z Księgi Powtórzonego Prawa. Zwróćmy teraz uwagę: jeśli przyjmiecie pogląd Notha w tej kwestii, usunie on Księgę Powtórzonego Prawa z Pięcioksięgu. Zatem pozostają Ci cztery księgi: Rodzaju, Wyjścia, Kapłańska i Liczb określające jednostkę. Kolejną jednostką Starego Testamentu jest historia Powtórzonego Prawa, w której Księga Powtórzonego Prawa nie jest uważana za część Pięcioksięgu, pierwszych ksiąg Biblii, ale za głowę tej drugiej części, na którą można podzielić Stary Testament. Przyjmując to za ramy, Wright oraz Noth stwierdzają, że rozdziały 1-4 Księgi Powtórzonego Prawa przedstawiają całe dzieło historyczne, natomiast rozdziały 5-11 wprowadzają Księgę Powtórzonego Prawa w ramach tej większej „księgi” historycznej. Istnieją dwa wstępy: pierwsze przedstawia cały blok materiału, któremu przewodniczy

Księga Powtórzonego Prawa [Powtórzonego Prawa - 2 Księga Królewska], a rozdziały 5-11 przedstawiają samą Księgę Powtórzonego Prawa, która jest pierwszą księgą tego drugiego bloku materiału. To tylko kolejna ilustracja tego, jak zaatakowana została strukturalna integralność Księgi Powtórzonego Prawa. Jak wyjaśnisz organizację książki? Dlatego też struktura integralności księgi była często kwestionowana.

B. Gerharda von Rad

„B” pod tą literacką strukturą książki to „Gerhard von Rad”, którego znamy już z poprzedniego rozdziału. Już w 1938 roku zwracał uwagę na wzór strukturalny Księgi Powtórzonego Prawa. Już w 1938 roku Gerhard von Rad zwrócił uwagę na znaczenie wzoru strukturalnego Księgi Powtórzonego Prawa. Von Rad powiedział, że książka jest w zasadzie całością. Powiedział, że istnieje tam struktura wskazująca, że księgę należy traktować jako całość. Wrócimy do tego później, niektóre już omówiliśmy. Co ciekawe, ktoś taki jak von Rad w 1938 roku dostrzega w książce wzór zapewniający integralność strukturalną. Powód, dla którego to powiedziałem, stanie się jasny później.

C. Meredith Kline C „Meredith Kline wykorzystuje coś, co można słusznie nazwać krytycznym podejściem do Księgi Powtórzonego Prawa, które honoruje integralność księgi”. Nie konstruuje hipotetycznie jakiejś teorii kompozycji sprzecznej z tezami książki. Akceptuje integralność książki, ale podchodzi do niej poprzez analizę krytyczną wobec formy. Otworzyło to nowe spojrzenie na naturę i strukturę Księgi Powtórzonego Prawa. Myślę, że to z kolei ma konsekwencje, jak również wskazuje Kline, dla jego interpretacji i daty. Następnym razem wybierzemy się tutaj.

Przepisane przez Teda Hildebrandta
Pod redakcją dr Perry'ego Phillipsa
Z ponowną narracją dr Perry'ego Phillipsa